

Sam, hamleye hazır karate pozunda donmuştu. Alçak sesle şöyle dedi:

“Kıırdamayın.
Düşündüğüm yerdeyse,
Ayvayı yedik.”

“Neden söz ediyorsun sen?” dedi Fred,
yüksek sesle. “Japonya’dayız işte
herhalde. Bahse girerim,
leziz erişte ve suşiler yeriz
burada.”

Sam nerede
olduğumuzu sanıyordu
bilmiyorum; tek

bildiğim, artık onun evinde olmadığımızdı. Fred ve Sam’le birlikte, toprak zeminli bir odanın büyük bölümünü kaplayan alçak, tahta bir yükseltinin üstünde duruyorduk. Toprak zeminin yanında, yükseltinin kenarına oyulmuş dörtgen bir çukurda ateş titreyordu. Tavandan sarkan uzun bir kancanın ucunda metal bir çaydanlık, ateşin üstünde asılı duruyordu. Titreyen ışıkta, ateşin çevresinde birkaç minder seçiliyordu. Ne sandalye ne masa ne de yatak vardı.

Odaya göz gezdirirken fısıldadım: “Buranın Japonya’ya benzediği kesin, ama endişelenmek gereksiz bence, ortalıkta hiç samuraaaaayyyy—”

Çılgınca, vahşi bir haykırış kopardım. Üçümüz de sıçrayıp duvara yapıştık, çünkü odanın en uzak ve karanlık köşesinde, tam da Sam’ın bize resimde gösterdiği gibi, baştan aşağı savaş kostümü içinde bir samuray oturuyordu.

Omuzlarını, parlak kırmızı siyah şeritli, kat kat bir zırh kaplıyordu. Göğsünde ve belden aşağısında ise, bir göğüs zırhı ve altın iplerle bağlanmış, omuzdakiler gibi şeritlerden oluşan etek benzeri bir şey vardı. Siyah deri ve zincirden kolluklar, bacaklara takviyeli tekmelekler, ayak koruyucular ve yan siperlikleri de olan altın boynuzlu siyah bir miğfer takmıştı. Kostümü, hilal biçiminde, ince altın bir yay tamamlıyordu.

Köşede kıpırtısızca oturmuş, kapana kısılmış farelerimiz gibi, gözlerini bize dikmişti.

“Ay... aman... Ta-Ta-Tanrım,” dedi Sam, soluğu kesilerek. “Bunun olacağını söylemiştim size.”

Kolay kolay zırıldamayan Fred bile, korkuyla soluğunu tutmuştu.

Hemen, Sam’ın samuray filmlerinde gördükleri me benzer biçimde, en ciddi duruşumla eğilip selam verdim. “Ya Bay Samuray, evinize böyle zaman yolculuğu yaptığımız için çok üzgünüz. Tek istediğimiz *Kitap*’ımızı bulmak ve sonra da evimize geri dönmek. Tamam mı?”

Samuray hiç kıpırtısız, gözlerini dikmiş bize bakıyordu.

“Olur mu? İyi mi? *Hola? Si?*”

Samuray hiç kıpırtısız, gözlerini dikmiş bize bakıyordu.

“Ah, harika,” dedim. “Otomatik dil çeviricide sorun var herhalde. Söylediklerimin tek kelimesini bile anlamıyor. Sam, sen birkaç Japonca laf biliyorsun. Bura gel, bir şeyler söyle.”

Sam, Fred’in arkasına saklanarak, “Hayatta olmaz,” dedi. “Yalnızca birkaç sözcük öğrendim, dedim ben size. Baştan aşağı zırhlı bir samuray savaşıya, ustura keskinliğindeki kılıcıyla kafalarımızı uçurmaması için nasıl yalvarılacağını öğrendim, demedim.”

Fred, Sam’i öne itti. “Eh, sen de ne biliyorsan onu söyle –selam, özür dileriz, hoşça kalın... Bu adama buluşmak iyi olur bence.”

Samurayın kırmızı dudaklı siyah yüz zırhında ışık parıladı. Sam ona doğru bir adım attı.

“Hımm... ııı... *koniçiva*, samuray. Ben ve arkadaşlarım –Samsan, Fredsan, Joesan– çok özür dileriz... ııı... yani, çok *zannen* biz... evinize bu şekilde geldiğimiz için.”

Ateşin içinde, korlaşan ince bir dal çöktü, bir ışık parlaması yükseldi. Samuray, kaşlarını çatmış, Sam’in

ayaklarına bakıyor gibiydi. Sam de başını öne eğip, spor ayakkabılarına baktı.

“Ah, hayır!” Sam bize döndü. “Çabuk, ayakkabılarını çıkarın hemen ve şu tarafa, toprak köşeye atın.”

“Ne?” dedi Fred. “Ayakkabımızın kokusunu mu beğenmemiş? Bu adam anneme benzemeye başladı.”

“Hayır,” dedi Sam. “Japonya’da birinin evine ayakkabıyla girmek çok kaba bir davranıştır. Böyle bir hakaret yüzünden kelleimizi uçurabilir.”

“Kesinlikle benim anneme benzemeye başladı,” dedim.

Ne olursa olsun, bir çift ayakkabı yüzünden kafamızı kaybetmeye değmezdi, dolayısıyla ayağımızdakileri çıkarıp, toprak zemine fırlattık.

Sam eğilip selam verdi. Peşinden Fred’le ben de eğildik.

“Çoook özür dileriz. Çok çok özür dileriz,” dedi Sam. “Üzgünüz, çok çok üzgünüz, ne kadar üzgünüz anlatamam; o yüzden evinize-ayakkabılarımızla-girdiğimiz-ve-birer-sersem-kafa-olduğumuz-için-o-keskin-kılıcınızla-herhangi-bir-şey-yapmayın-lütfen özü müzü kabul edin.”

“Hey, kendi adına konuş!” dedi Fred.

Ateş yine parladı. Gölgedeki samuray yine aşağıya bakıyor gibiydi.

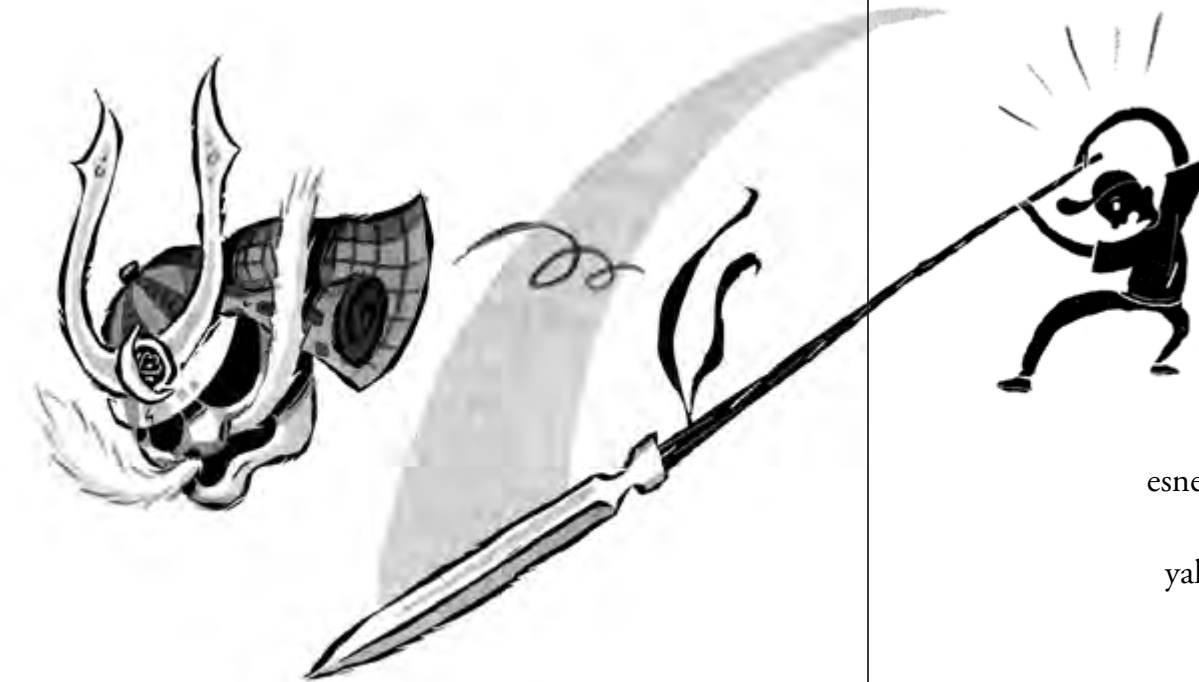
“Ah, tabii ya,” dedi Sam. “O bir samuray olduğu için önünde diz çökmemiz gerek.”

Sam diz çöktü. Fred’le ben de onu taklit ettik.

Samuray gözlerini dikmiş bize bakıyor ve tek kelime etmiyordu. Saniyeler geçti. Kimseden ses çıkmadı. Biz ona baktık. O bize baktı. Saniyeler dakikalara devrildi. Kimse hiçbir şey demedi.

“Sanırım, bizi sınıyor,” diye dudagının ucuyla fısıldadı Sam.

“Pekâlâ, bu kadar sınıma bana yeter,” dedi Fred.

“Söyle şu adama, iyiydi hoştu ama, gidip bulmamız gereken bir *Kitap* var.”

“Sabırlı ol,” diye fısıldadı Sam. “Samuraylar, sabır ve özdenetimden etkilenirler.”

“Belki de, sabırlı bir şekilde buradan sıvışabiliriz,” dedim. “Dizlerim koptu.”

“Lütfen, o k’li sözcüğü kullanma,” diye fısıldadı Sam.

“Hey, şuna bakın,” dedi Fred. Kafasıyla, bize en yakın duvarı işaret ediyordu. Ağzı pala benzeri bıçaklı üç uzun mızrak dayalıydı duvara.

“Mızraklar bize, ona olduğundan daha yakın,” dedi Fred. “Hem, biz üç kişiyiz, o ise tek başına.”

Sam’in suratı bembeyaz kesildi. “Hayır, hayır, hayır. *Şimşek Kılıcı* filmi hatırlamıyor musunuz? Samuraylar, mızraklı ve kılıçlı on adamı yenebilecek kadar hızlıdır.”

Artık çok geçti. Fred çoktan kararını vermişti bence. Bacaklarını esnetecekmiş pozunda yavaşça ayağa kalktı.

“Ah... iyi geldi. Şu yorgun bacaklarımı yalnızca biraz—”